

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczen-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

ant, Commodust, Heliogabalust... 1875. dec. 2-án... STRIKE munkások lázadása... SZAI DÁNIEL... Toth és Medgyessy... Dr. Weisz Gyula...

Debreczen, 1875. december.

Midőn nemzeti önállóságunk s függetlenségünk, az új szabadelvű intézmények hullámain hanyatva, a semmislés tarpei szirtjeihez közeledik; — midőn az államadóság nyirkosó szekere újabb kölesön terhe elé néz; midőn a függetlenségi elvek törvényszabta korlátok között hirdetői a nagyon atyáskodó nemzeti kormányunk annyira hatalmában állanak, hogy saját kérvényezésök nélkül számukra a honvédtiszt-képző intézetben hely biztosítanak; nem azon csodálkozunk, hogy a kiegyezés óta alkotott törvényeket mily simán tudják annak fizetési közegei egyesekre alkalmazni, — hanem azon, hogy ezen szabadelvű kormány ily könnyelmű, — falrahányt borszerű kiadások mellett ma is teng-leng.

Megtakarítási nézetek kerültek szőnyegre a költségvetésben, de ezen megtakarítási célzatok hasonlóak azon gazdáéhoz, ki a forintokat kész hű dícsérvágyból kiszórni, — míg a krajczárokat még a koldustól is megtagadják. Igen sokat beszéltek már az önálló vánterületről, mely hazai iparunk, kereskedelmünk emeltyűje, a magyar nagylelkűséggel elfogadott államadóság labirintjából — talán Ariadne fonal volna; de arról, mi legnépszerűbb, legszükségesebb, még a Messiasoknak is hallgatniuk kell. — mert a hazája nyavalygást legjobban érző nép csak olyan próféta mint bizonyos állat, mely fájdalmas kiáltásával jelzi a rossz időt.

A nép, a gatyás nép sopánkodását már nem méltányolja senki, nincs ennek öntudatos érzete hazáról vagy szabadságról; pedig ez nem jajgat, ha csak elevenég nem ért az inquisitori szerzám. Ezen inquisitori szerzám pedig az adófelelés. Igy társadalomban s rendezett államban élünk, arról meg van győződve, még a legutolsó naplopó is, — mert mi ad neki biztos menhelyet a sors csapásai ellen végre, ha nem a börtön? A börtönök kényelme mai napság, mi kívánni valót sem havi. Börtöneink az állam Argus szeme s miugondja alatt állanak. — A börtönök tanulmányozását egészségi szempontból tudós hazánkfiai, orvos s jogemberei tüzetes feladatukká tették, törekvéseik dicsőre elismerésben részesültek itt és amott. A társadalmi-életre veszélyes vagy alkalmatlan egyének, a tengernyi zaklatás után, a börtön kényelmes ölében pihenik ki magukat.

How társadalomban s rendezett államban élünk, legjobban tudja az adóvégrehajtó, kinek szíve hiába szorul el, az éhező család szájából kiragadva az

A „DEBRECZEN” tárczája.

A debreczeni próféta.

— Történeti beszély. —

MÉSZÁROS FERENCZTÓL.

(Vége.)

Az emberek ezelőtt háromszáz évvel is épen úgy szerettek, mint ma. Akkor sem engedték, hogy az ész vezessen: pedig a szerelem vak volt akkor is.

Együtt ültek Debreczen város bírái, a hosszú törvényszállal végén az időben főbíró, Duskás Ferencz uram. Okos, tanult ember.

Nehéz idők, nem szeretem napok megtaníták sokra, míg olyan szép galamb-fehérré ösült meg a feje.

Intó szavát, bölcs tanácsát, de megis hallgatták.

Most hideg, komoly szóval beszélt társaihoz.

— Karácson György újra a nyakunkon! Vermeinkből a maradék búzát, erszényünkben az utolsó fillért követeli.

A tanácsterem nagy szárnys ajtajában állott Karácson küldötte egy vad, marcona alak, az csörömpölve sötéte meg haraja végeivel a padozatot s oda szólott hetke kevélységgel: — Helyesen van mondva tiszteltes! főbíró uram.

utósó falatot, a meztelenről leharcosolva az utósó rongyot, mert az államnak adós, az állami tartozás pedig haladékat nem tűr. A közösgyi kiegyezés Molochgyomra untalan követeli a táplálékot: főtápszere pedig nem a hitel, hanem a pénz. Nagy-rabcsült szabadelvű kormányunk az adóalapot igyekszik növelni; megadóztat kocsit, lovat, puskát stb. ezek felett egy mellékesen, csak hogy nyolcz-kilenczhez százalékkal ohajtja emelni az országos adót, de az ipar s kereskedelem fejlődésére elfeledt tekinteni. A társadalmi s rendezett állami etiquette ugy kívánja.

A társadalmi körendet s állami jólétet nem hajlandó senki megháborítani, mert minden ugy van jól a mint van. Némely főurakat a kegyvádaszat, némelyeket a vagyonszerzés, némelyeket a kötelességérzet csatol a haza jólétének előmozdításához. A tűz mellett arcukra pirító honnagysók, a bőség szaruját látják eléjük tárulni, míg a kunyhókban élszort kicsinyek, az élet, a család, a honfentartási gondok zivatarában dermednek.

Midőn modern szabadelveken tézkelő kormányunk, a közjólét a nemzeti becsület a munkakörök terjesztése érdekében annyira tárad, nem marad ideje, az Ausztriával kötött siami ikerseg amputációját bonczkése alá venni, pedig közeleg az idő, midőn jogosan és tekintélyesen megkezdhetné a szabadabb lélekzés előmunkálatait. Várja, hogy a nyomor s adóaloda által szorongatott bokák összeissék az ébredés sarkantyuját, ezt pedig hiába várja! Mig a szabadelv a közjólét helyett egyénekre pazarolja atyai gondját; míg a gonosztevők előtt tisztességes munka, ipar vagy jó ügykezetre való biztatás által, be nem zárja a bűn ajtaját; míg a felebaráti szeretet kiirtására célzó adóemlést, annak erőszakos behajtását nem akadályozza; míg a nyomorral küzdő honfiakat, a közterhek hordozásában megacézalodott vállakat, kihámvadt tüzhelyök mellett elkényyszerüdi engedni, addig ne várja a mondva csináltilan bizalom valódi ilag lelkesülő nyilatkozatát! Mucius Scaevola, karját tartotta a lángokra Rómáért, ez a becsületes gatyás nép vagyonát és életét hozná adózatul az igazán szabadelvű kormányunk!

Daru.

— Az igazságügyminiszter korábbi rendeletei kapcsában kijelenti, hogy a budapesti magyar kereskedelmi bank zálogleveleit is oly értékpapiroknak tekintni, melyek az állam és magánfelek közti ügyletekben, valamint kir. közjegyzői biztosítékul elfogadhatók.

A főbíró feje erőtellenül hanyatlott melére. — Hová leszünk, hová? — A küldött haragosan dobantott lábával. — Ne sopánkodjatok! a próféta szent népe éhezik.

Tanácson Kardos József uram felállott székeben, feigombolva kebelén mente szinórtát, s egy levelet vont elő csendesen és átadta azt a főbírónak.

Az letette azt előbb maga elé az asztalra, ott kihajtogatta lissan mind a négy végéről, kisimította szépen a legkisebb ránczot is, s csak akkor kezdett olvasásához.

Mikor végig olvasta, mindkét arca ki volt pirulva erősen, s szemét fázban villogtak. Keze ugy reszketett, ugy rángatózott a mint a levelet nyújtotta át a tanácsuraknak.

Es azután lehetett látni, mint pirul ott ki egymásután minden arcz.

A küldött türelmetlen kevélységgel zörgette a kardját.

— Várok.

Főbíró Duskás Ferencz hideg, csengő keménységgel emelte fel száját.

— Hát ne várj fiam, hanem indulj menten te uradhoz vissza és mond el neki, hogy számára egy árva polturát sem tettünk félre, hogy vermeinket mi magunk töltöttük meg. Ezt üzeni a debreczeni tanács.

Azzal háttal fordult az elámuló emberre.

— Kardos József uram, hol kápta e levelet kegyelmed?

— Ecsedi várkapitány Báthori Miklós uram küldötte, azon üzenettel, hogy addig is míg ő hozzánk megérkeznek fegyveres nép élén, szétverni e gyülekezés hadat, tagadjunk meg minden segélyt ez átkozott csalótl.

A vén, ősz emberek leverten hajtották meg fejüket.

— Bizony, bizony csufnág esett rajtunk! így kijátszva, elámitva!... Ki hitte volna? A főbíró meghordozta szemeit hű öreg társain és szólott hozzájuk a meggyőződés szízlár, erős hangján.

— A képv. ház mai ülését is a vámpolitika foglalkoztatta. A többi között Kautz Gyula szólt fel br. Kaas tegnapi beszéde ellen, azt a kényelmes eljárás szemelke ki magának, hogy a Kaas beszédeben felsorolt tömördek adatot egyszerűen ignorálta. — Simonyi Ernő egy hosszu beszédben szót Kautz ellen. Végül felszólt br. Simonyi Lajos keresk. miniszter és védelmezte a kormányunk tegnap kifejtett álláspontját Simonyi és Helyi ellenében. A vita nem fejeztett be, holnap Mudrony Soma nyitja meg a szölok sorát.

— A miniszterelnökről tegnap két lap, a „Magyar Ujság” és „N. P. J.” oly hírt közöl, melyhez hasonló képviselői körökben is hallattak. A Magyar Ujság így formulázta a hírt: „Tiszta Kálmánt a tárca vállalkozó adót igéret köti a közös vánterület fenntartására. Ez már magában nagy előnyt és szemmel látható biztosságot nyújt az osztrák kormány eljárásának az egész ügyben. Az is bizonyos, hogy ez teszi Tiszta Kálmánkat lehetetlenné, hogy a külön vánterület politikai és gazdasági előnyeit első sorban hangsúlyozza.”

— A kereskedelmi bukások. A pénzügyminiszter a fővárosi pénzülg több képviselőjét magához kérte hogy velök az újabsan előforduló izetes képtelenségek okairól és elláritásáról értekeztek. Ez értekezletéről az „Ung. Lloyd”-ban a következőket olvassuk: Meghívták Bachrach a magyar hitelbank igazgatója, Hajós József az I. hazai takarékpénztár igazgatója és Keller Armin, az ált. takarékt. és hiteligylet igazgatója. Ez urak egyike a kedvezőn keresseti viszonyoknak tulajdonítja a bukásokat. Néhány bukást az illető czégek vagyoni viszonyai elkerülhetlenné tettek és életkeptelen czézeket fenntartani nem lehet a bankok és a kormány feladata. Néhány fizetéskeptelenségül azonban kiünt, hogy vagyoni viszonyok nem tették volna szükségessé a fizetések besztintését, ha hirtelen meg nem vonta volna a tölök az eddig évezett hitelt. Az lesz tehát a foladat, hogy első sorban az osztrák nemzeti bank fiókjánál, azután pedig a többi nagy pénzintézeteknél eszközöltsék, miszerint a hitelt csak a legszükségesebb esetekben vonják meg. Egy további módzat az volna, ha a kormány a kisebb pénzintézeteket, melyeknek hiteligyletük vannak, és melyek a középvezékekkel és iparosokkal folytatnának üzleteket, állami pénzek betetésére által kérsiméne az illető körök támogatására. A nevezett urak közül egy másik meg abban találja a válság okát, hogy midazon valók, melyek lát-szólag nem realis alaku üzletből erednek közelegzetesen visszautasítottak, azon intézeteknél, melyeknek hiteligyletük van, sok kereskedő és iparos teljes mérvben veszi igénybe a számára megnyitott hitelt, ha nincs irá sziüksége; csak fezdni akarja magát minden eshetőségre. Sok czég meg ugy szerzi meg a szükséges pénzt, hogy zálogba teszi a hosszu lejárta árúváltok; — melyek egészen jók, de nem adhatók tovább; az ily üzletekkel foglalkozó intézetek meg ezek által vannak igénybe véve. Ez által azon anomalia származik, hogy a nagy intézeteknél sok felhasználatlan pénz hever, a kisebbek meg pénzhiánnyal szenvednek. Kerkapoly egy ízben gyorsan elintézték egy hasonló válságot az által, hogy pár százezer frt betétet juttatott a helybeli intézeteknek ugy, hogy ezek a piacon segíteni tudtak.

— Jová tesszük hibánkat. Karácson György nagy fába vágta a fejszét, bizony, bizony mondom neked, jól vigyázz, hogy bele ne törjék.

Karácson György haragosan, sötét arccal csatolt kardot oldalára.

— Debreczeni tanács urak nagyon hetke az üzenet az én fülem nincs szokva a „nem-szeretem szó”-hoz! mondogatta zordanul, s kiválszta 30-át testőrei közül, azokkal megjelint Kardos József uram hazánál s magához hivatta a város atyjait.

A vén, tisztos emberek egytől egyt eljöttek a hívó szóra, kardot köve, szep ünnepi ruhában.

Karácson György elborultan vonta össze tekintetét, a mint néz a köszöntve őt, hideg btskeséggel megálltak előtte.

— Karácson im itt vagyunk. Eljöttünk, nem azért, mert zavard parancsolja — a mi számunkra neked parancsol nem létezik, mi nem ösemjük azt — hanem eljöttünk, hogy elmondjunk egy vádat ellened, szemtől szembe!

A próféta guynosan kacagott fel: — Hallgatom a vádat!

— Hátid teát! Egy éve mult, hogy először városunkban mejelelni láttunk. Isten küldöttének mondottad magadat, s tudtál annyira jutni, hogy a szegény tudatlan nép ezt neked elhitte. Lelked rajta! ezért számolj ott, a hol kell, ha tudsz.

— Fogok tudni.

A főbíró végig nézett rajta megvetőleg, azután folytatta tovább.

— Csabos szóval hirdetted, hogy a török igáját levezsd nyakunkról, kitűzött zászló alá forrt a nép, s midőn megpindultl munkához kezdeni, követett gyauatlan. És te mit tettél?... Kaczgva taposdat lábád alá ez elámitottak bizalmát, s egy leányért eligrézt és oda is adnád őket a szolnoki basának.

— Almodd ezt mind, érdemes főbíró? Duskás Ferencz uram elővonta kebléből

— A kincstári ügyészség részéről — mint írják — a legközelebbi napokban fog a közoktatásiügyi miniszter a képviselőház elnökléte elé terjesztetni azon véleményt, melyet a tanulmányi alap jogi természetét, a mult országgyűlés által ez ügy megvizsgálására kiküldött bizottság felszólítása alapján nevezett ügyészség, mint az egyik félnek, a kincstárnak képviselője kidolgozott.

A román fejedelem trónbeszéde.

Károly román fejedelem trónbeszéde, melylyel nov. 27-én a kamarák rendes téli ülészakát megnyitotta, egész szövegében így szól: „Senátor és képviselő uraim! Élnék meglegedés és értelmelem lépek önök közé, hogy a törvényhozó testület rendes ülészakát megnyissam. Ma, midőn az ország a mult évszázakban megszavazott törvények és engedélyezett segélyforrások által az előbbeni években átvállalt szerződésbeli kötelezettségeit a legnagyobb pontosságal teljesítette a végleges szervezett pályára lépett, elérkezett a pillanat, hogy új alkotásoknak határt szabjunk s a nemzetnek meghagyjuk a szükséges időt, hogy ama szervezettel megszokja s minden előnyt levonjon belőle.

A törvényjavaslatok, melyek az ülészak folyamában tanácskozásunk tárgyát képezendik, majdnem mindnyájan már előttünk terjesztve.

Képviselő uraim! A jövő évi végleges költségvetés lesz tanácskozásaink első tárgya. A mint tudják, ez a költségvetés hét milliomos deficitelt lón megszavazta, s a miniszterium a deficitet leírta a fedezésére rendelt új segélyforrásokkal előterjesztve. De a legjobb rendszabály, melyet kormányom önök elé terjesztend, a kiadásoknak a közigazgatás minden ágában teendő kimerítő redukciójában áll. Midőn némei javítások későbbi időre halasztatnak, s minden hitel a legszükségesebbre szorítatott, kormányom azon helyzetben van, hogy a jövő évi egyensúlyban levő költségvetést terjeszthet önök elé, a nélkül, hogy az ország-tól újabb áldozatokat kelene követelnie.

Meglekedéssel konstatalom és hirdetem önöknek a pénzügyek ez állapotát. Hozzá fog az járulni, hogy hitelünk kifelé megsziárdítsa, s igazat adjon azoknak, a kik Románia gazdasági fejlődését más államok pénzügyi bajaitól, melyekhez nekünk semmi közünk, el tudták választani.

Viszonyaink a külhatalmakhoz a legjobbak. Független levő alkudozások közös érdekében egyezmények által rendezését, valamint azt czélzóttak, hogy még szorosabba fűzzék a köteleket, melyek bennünk a biztosító hatalmakkal egyesítettek. Csak élénk figyelemmel követhetjük azon eseményeket, a melyek a Dunán túl lejártszónak. Kedvező helyzetünk folytán eddig képesek voltunk belsőleg a békés ügy-tervezkedés útján haladni, azon az uton, mely a nemzet valódi szükségleteinek annyira megfelel. Ezek a szükségletek, az ország teljes és szabad gazdasági fejlődése s előrehaladása azon állás felé, melyet neki valamint területi fontossága, nyi népének fejlettsége kijelöl, maradnak jövőre is politikánk vezető esilágai.

Az ország érdeklődéssel követi az önk tárgyalásait és reménylen, hogy a törvényhozó testületek kormányommal, mint eddig, békében és egyetértésben fogják végezni küldetésök teljesítését. Vegye önöket az isten szent oltalmába.

— Jová tesszük hibánkat. Karácson György nagy fába vágta a fejszét, bizony, bizony mondom neked, jól vigyázz, hogy bele ne törjék.

Karácson György én nem szoktam ilyeneket almodni. Itt saját levelemben, melyet az ecsedi várkapitányt a basához küldött, de általa elfogott emberednél talált, van ez megírva. E vad ellen véd magad, ha tudod.

A próféta egy szilaj, vadállati ugrással szökött az ajtóhoz.

— Jól van! én tudom magamat ez ellen védeni! szölt fiudát, hörgő hangon, azaz intett katonáinak, s egy rántással kihuzta széles, egyenes kardját.

— En fogom sanczolni Debreczent.

A vén ősz emberek ott kihuzták kardjukat és szöloztak egy szajjal, lélekkel.

— Mi pedig kardunkkal fogjuk a te hátra fizetni azt a sarcot.

Karácson dühtől sápadtan vetette rájuk magát.

— Itt veszték el czudarul ma! csikorogt adáz haraggal s csapást, csapásra mért és buzdította katonáit villogó szemével.

Az ősz emberek ott állottak büszkén, oroszlan nyugalommal, csak kezökben villogott az aczél.

A főbíró felrattotta az ablakot.

— Polgártársak segélyt! harsogott végig mely, dörgő szava a néma, csendes utcán.

Es aztán lehetett látni, mint élénkül meg egyszerre a halgatag utca, s mint verődik sürű tömeggé az összefutó nép a Kardos ház ablaka előtt.

— Csak gyorsan, gyorsan! végezzünk mielőbb! suttogott Karácson.

A főbíró ott állt a nyitott ablaknál, kezében kétté törtött a meztelen aczél, a galamb-fehér firtök alól pirosan gyöngyözött elő a meleg vér.

— Segélyt, segélyt! harsogott ki a szorongatottak kiáltása mindég gyérebben. Egy érve csapás kiverte a főbíró kezéből a tört kard darabot s az kirepült a nyitott ablakon a forrongó nép közé.

Hirdetési díj: Ötásbaso petitorért 5 kr. Nagrabb terjedelmű, mint szintén több isbeli hirdetések, alku szintén a legelőcsöbbszert: Bélyegdíj: minden beiktatásért külön 80 kr. „Nyit-tér”-en megjelenő közlemény 6-hasasos sorra 15 kr. Név- vagy bérmentetlennel beiktatott kiiratok nem vétetnek tekintetbe. — Ugy szintén kiiratok sem adnatnak vissza.

A magyar fővárosból. Br. László

Kálmán a „Magyar Állam” felelős szerkesztését ismét Lonkay Antal uram adta át. Gergely István kártyagyáros a „Független Polgár” lap újdonsága ellen sajtóperit indított, melyre az Erny megyikoltatási esete szolgálatot alkalmat. A tárgyalás tegnapi tartott meg, s a vád és védbeszédek után az esküdtségek Nemeth Béla újdonságt 3 szó ellenében 8 szavattal fölmontette. Löw Lipót emlékeztetőt tiszteletére a pesti izst. templomban decz. 5-én gyászisítvány tisztelet fog tartatni, magyar szónoklattal. A budai várbanál a nemzeti színház, mint legújabb halatszük, csakugyan leakar mondani. Angot asszony leánya című operette ma került színpa a budapesti népszínházban. Jóseffy Rafael fiatal zeneművész a pesti redoubtan még egy harmadik hangversenyt szándékozik rendezni.

Az elemi biztosító bank pöre.

A sensationális per, melynek érdekes mozzanatai voltak, tegnapielőtt a tárgyalás huszonhatodik napján az ítélet kimondása által véget ért. Az elnök, Derleth tartományi törvényszéki tanácsos résuméje teljes négy órát vett igénybe, 9-től 1-gig tartott. Egy órák visszavonultak az esküdtek. Két koszárral vittek utának a periratokat. Hat órai tanácskozás után visszajöttek az esküdtek a terembe s vezetőjük, Krtsmary, a „Presse” szerkesztője, a következő verdictumot olvasá fel: Az esküdtek az előbbi terjesztett kérdésekre eskü s lelkiismeretük szerint következőleg válaszoltak:

1. kérdés: Csait-e Reach Jakab azáltal, hogy a tulsulat valódi vagyon helyzetét eltitkolta?

Ez e kérdésre vonatkozó öt tény közül háromra szótöbbséggel igennel feleltek az esküdtek.

2. kérdés: Csait-e Reach álnok hitel-meghosszabbítása által?

Itt kétféle a felelet egyhanguag igen, kétfőre szótöbbséggel nem.

3. kérdés: Károsította-e Reach a bankot 6000 frttal? Felelet: 6 igen, 6 nem.

A többi kérdések nem vonatkoznak Reschra; az ezreke adott feleletek felmentők.

Reach az öt egredül süjtö ítéletet bír-szólag nyugodtan fogadta. Winter könyvet halotta, hogy felmentették.

Peiser államügyész azt ajánlá az esküdtek verdictuma alapján, hogy Reach a törvényesbáti büntetéssel sújtassék (5-10 évi nehéz börtön.) Dr. Ruzicka védő a törvényszék kegyelmébe apellált.

Rövid tanácskozás után kimondá a törvényszék az ítéletet. Reach három évi nehéz börtönre ítéltetik. Winter és az igazgatónácsosok felmentettek.

Reach három napi időt kért a semmisségi panasz beadására, Derleth elnök köszönetet mondott az esküdteknek. Fia karján hagyta el az elítelt a ránzve vezéressé vált termet. Wintert és az igazgatónácsosokat, kik szerencsésen megmenekültek, élénken üdvözölték az ajtónál várakozó rokonai és barátjai.

— Vidéki hírek. ŐApát környékét árvíz fenyegeti az esőzések miatt. Hetvenhárom vidéki nyomdász czég írta alá az igazságügyér-hét intézett azon kérvényt, hogy a törvény-

Ah, mily örült düh kapta meg egyszerre az emberek szívet, hogy dűbörgött végig egyszerre azután, tómpán, rekedten száz, meg száz ajak böszült riadalmá.

Karácson szívének még soha nem érzett névtelen ijedelem reszketett végig.

— Torlaszt a kapuk elé — kiáltott katonáira.

Ki vet gátot a felhaborogott tenger elé, midőn a feregeteg haragja kergeti böszült hullámaít?

Egy pillanat alatt be volt törve a nehéz tölgy kapu, a bezárt ajtók kiverte sarkaikkól a katonák leverve, s Karácson György nehéz lánczok alatt.

VI. Összeemlött minden, minden! Elbukott a merész lélek!

Egy álmok szétfoszlottak, szála sícs meg a reménynek, elvesztve a dicsőséget, hűv, becslélev.

Elvesztve, s mára még csak pusztá vád sem esik érte! Szegény Karácson György! Milyen nagyot akart, milyen nagyot tévedt.

Hogy szeretne sirni a sziv! — Eremld hóhér a pallosod, gyötör a kin, hadd legyen már vége, vége! De nem, még végig kell halgatni, míg a kiköltő elolvassa az ítéletet: „Mi bírái nemes Debreczen városának nagy-bányai születszül Karácson Györgyöt, ki magát isten kevélyének hazudva számtalan és igen nagy szerencsétlenségek okozója, pallos általi halálra ítéltük s ezt rajta minden kéredelem nélkül végrehajtani határoztuk.” — Ah végre! sohajlott fel Karácson s azzal letérdelt. Megvillant a pallos s az al-próféta feje végig görült az állványon. Egy hang se volt, mely utána sobjátsa: Legyen isten igazalmas Jéleknek! Pedig ezt talán megérdemelte volna.

